

Arrest

nr. 185 744 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) en tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die *loco* advocaat P. VAEREWYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, komt op 21 mei 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 1 juli 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat aan de verzoeker door de Italiaanse autoriteiten een visum werd afgegeven. Op 12 juli 2016 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden. Op 16 september 2016 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een *tacit* agreement vast, in toepassing van artikel 22.7. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad

van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 17 november 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Congo (Dem. Rep.) en van Ntandu afkomst verklaart te zijn, werd op 27.06.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 01.07.2016 asiel in België. Hij was in het bezit van zijn originele kiezerskaart met nummer (...) (afgegeven door CENI op 14.06.2011). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 11.05.2016 een visumaanvraag indiende bij de Italiaanse vertegenwoordiging te Abidjan (CIV). Dit visum werd op 16.05.2016 aan betrokkene afgeleverd voor een verblijf van 28 dagen. Uit het Visa Information System blijkt verder ook dat het visum geldig enkel geldig was voor Italië.

Op 08.07.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin bevestigde hij dat zijn vingerafdrucken in Abidjan (CIV) geregistreerd werden in het kader van het verkrijgen van een Ivoriaans paspoort en het verkrijgen van een visum. Hij verklaarde verder ook dat zijn vingerafdrucken gedurende zijn reis opnieuw geregistreerd werden maar wist niet meer verder te specificeren waar dit exact gebeurde. We benadrukken hierbij dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene geen resultaten opleverde in het EURODAC-systeem waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene niet verder geregistreerd werd in het kader van een illegale binnenkomst of asielaanvraag elders in de lidstaten. Betrokkene bevestigde ook dat hij door de Italiaanse ambassade in Ivoorkust in het bezit was gesteld van een Italiaans visum en hij verklaarde dat dit geldig was tot 16.06.2016. Betrokkene verklaarde ook van dit visum gebruik te hebben gemaakt om naar Italië en het grondgebied van de lidstaten te reizen. Met betrekking tot zijn concrete reisroute tot in België verklaarde betrokkene op 05.03.2015 vertrokken te zijn vanuit Kinshasa (COD) en stelde hij eerst per vliegtuig naar Ivoorkust te zijn gereisd waar hij tot 19.05.2016 bij de smokkelaar te Yokougou (CIV), nabij Abidjan (CIV), te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig (Tunis Air) en met gebruik van zijn Italiaans visum door naar Italië met een transit via Tunesië. Het feit dat betrokkene legaal en met gebruik van zijn Italiaans visum naar Italië en het grondgebied van de lidstaten reisde kon niet verder geverifieerd worden aan de hand van het desbetreffende visum of het paspoort van betrokkene met daarin vervatte binnenkomst - en vertrekstempels vermits betrokkene deze niet kon voorleggen op het moment van zijn gehoor in België. Betrokkene verklaarde hieromtrent dat zijn paspoort in beslag werd genomen door zijn smokkelaar. Betrokkene verklaarde dat hij tot 21.05.2016 op een voor hem onbekende plaats in Italië verbleef om vervolgens per vliegtuig verder door te reizen naar België waar hij arriveerde op 21.05.2016 en asiel vroeg op 01.07.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn grote zus al reeds lange tijd in België verblijft maar hij wist niet verder te specificeren waar exact zij zou verblijven. Daarnaast stelde hij ook dat België het koloniserende land is van Congo en dat hij de Italiaanse taal niet spreekt. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 uitte betrokkene verzet op basis van het feit dat hij de taal niet kent in Italië en omdat zijn twee zussen in België verblijven. Hij stelde verder wel

geen bezwaren te hebben ten opzichte van Italië maar verklaarde de behandeling van zijn asielprocedure in België te verkiezen.

Via verscheidene schriftelijke tussenkomsten van de raadsman van betrokkene (d.d. 26.07.2016 en 31.08.2016) werden er geen verdere specifieke bezwaren geuit tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde twee in België verblijvende zussen te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de eerste in België verblijvende zus van betrokkene (...) op 20.03.2007 een verzoek tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 indiende en dat deze op 30.07.2008 aan betrokkene werd toegekend. Zij beschikt op dit moment over de Belgische nationaliteit en verblijft samen met haar minderjarige kinderen te Brussel (BE). De andere zus van betrokkene (...) vroeg op 28.06.2016 asiel in België en haar vingerafdrukkenonderzoek toonde tevens ook aan dat ze in het bezit was gesteld van een visum in Italiaanse vertegenwoordiging. Bijgevolg werd er voor de zus van betrokkene ook een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties.

Op 12.07.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 16.09.2016 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht

aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betrokkene verklaarde dat hij besloot in België asiel te vragen onder meer omdat België het koloniserende land van Congo was en uitte ook bezwaar tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij de Italiaanse taal niet spreekt. We benadrukken hierbij dat deze specifieke reden om in België asiel te vragen te kaderen valt onder de persoonlijke keuze of voorkeur van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende het verblijf van twee zussen van betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zussen van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde een operatie te hebben ondergaan vanwege een appendicitis en dat hij tevens ook melding maakte van rugklachten omwille van een hernia. We merken hierbij op dat betrokkene geen specifieke medische attesten of andere elementen aanbracht die de ernst van zijn gezondheidsproblemen verder duiden of kaderen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende zussen zou bestaan. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene niet verder kon specificeren waar zijn zussen specifiek verblijven wat ook niet duidt op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn in België verblijvende zussen. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zussen van de betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde een operatie te hebben ondergaan wegens appendicitis en tevens ook sprak over rugklachten ten gevolge van een hernia. We herhalen tevens nogmaals dat hij hieromtrent in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We verwijzen desbetreffend naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als

in de praktijk en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We benadrukken dat de betrokkene verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde hij desbetreffend geen specifieke bezwaren te hebben tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Hierbij wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat- vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene desbetreffend tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1980 geboren alleenstaande man. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van

een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de

Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014, UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tot slot verwijzen we naar het feit dat de overname voor betrokkene door onze diensten aan Italië verzocht werd op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013: "wanneer de verzoeker slechts houder is van een of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk." Dit betekent dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeluid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten.

(...)"

1.2. Op 17 november 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Gelet op artikel 51/5, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006,

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (...)
het voorwerp is van de beslissing dd. 17.11.2016 (1)*

*Overwegende dat
België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.*

De betrokkene, die staatsburger van Congo (Dem. Rep.) en van Ntandu afkomst verklaart te zijn op 27.06.2016 door onze diensten geregistreerd werd en op 01.07.2016 asiel vroeg in België. Hij was in het bezit van zijn originele kiezerskaart met nummer (...) (afgegeven door CENI op 14.06.2011). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 11.05.2016 een visumaanvraag indiende bij Italiaanse vertegenwoordiging te Abidjan (CIV). Dit visum werd op 16.05.2016 aan betrokkene afgeleverd voor een verblijf van 28 dagen. Uit het Visa Information System blijkt verder ook dat het visum geldig enkel geldig was voor Italië.

Op 08.07.2016 betrokkene gehoord werd in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin bevestigde hij dat zijn vingerafdrucken in Abidjan (CIV) geregistreerd werden in het kader van het verkrijgen van een Ivoriaans paspoort en het verkrijgen van een visum. Hij verklaarde verder ook dat zijn vingerafdrucken gedurende zijn reis opnieuw geregistreerd werden maar wist niet meer verder te specificeren waar dit exact gebeurde. We benadrukken hierbij dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene geen resultaten opleverde in EURODAC-systeem waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene niet verder geregistreerd werd in het kader van een illegale binnenkomst of asielaanvraag elders in de lidstaten. Betrokkene bevestigde ook dat hij door de Italiaanse ambassade in Ivoorkust in het bezit was gesteld van een Italiaans visum en hij verklaarde dat dit geldig was tot 16.06.2016. Betrokkene verklaarde ook van dit visum gebruik te hebben gemaakt om naar Italië en het grondgebied van de lidstaten te reizen. Met betrekking tot zijn concrete reisroute tot in België verklaarde betrokkene op 05.03.2015 vertrokken te zijn vanuit Kinshasa (COD) en stelde hij eerst per vliegtuig naar Ivoorkust te zijn gereisd waar hij tot 19.05.2016 bij de smokkelaar te Yokougou (CIV), nabij Abidjan (CIV), te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig (Tunis Air) en met gebruik van zijn Italiaans visum door naar Italië met een transit via Tunesië. Het feit dat betrokkene legaal en met gebruik van zijn Italiaans visum naar Italië en het grondgebied van de lidstaten reisde kon niet verder geverifieerd worden aan de hand van het desbetreffende visum of het paspoort van betrokkene met daarin vervatte binnenkomst - en vertrekstempels vermits betrokkene deze niet kon voorleggen op het moment van zijn gehoor in België. Betrokkene verklaarde hieromtrent dat zijn paspoort in beslag werd genomen door zijn smokkelaar. Betrokkene verklaarde dat hij tot 21.05.2016 op een voor hem onbekende plaats in Italië verbleef om vervolgens per vliegtuig verder door te reizen naar België waar hij arriveerde op 21.05.2016 en asiel vroeg op 01.07.2016.

Tijdens zijn gehoor in België aan betrokkene gevraagd werd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn grote zus al reeds lange tijd in België verblijft maar hij wist niet verder te specificeren waar exact zij zou verblijven. Daarnaast stelde hij ook dat België het koloniserende land is van Congo en dat hij de Italiaanse taal niet spreekt. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 uitte betrokkene verzet op basis van het feit dat hij de taal niet kent in Italië en omdat zijn twee zussen in België verblijven. Hij stelde verder wel geen bezwaren te hebben ten opzichte van Italië maar verklaarde de behandeling van zijn asielprocedure in België te verkiezen.

Via verscheidene schriftelijke tussenkomsten van de raadsman van betrokkene (d.d. 26.07.2016 en 31.08.2016) er geen verdere specifieke bezwaren werden geuit tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde twee in België verblijvende zussen te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de eerste in België verblijvende zus van betrokkene (...) op 20.03.2007 een verzoek tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 indiende en dat deze op 30.07.2008 aan betrokkene werd toegekend. Zij beschikt op dit moment over de Belgische nationaliteit en verblijft samen met haar minderjarige kinderen te Brussel (BE). De andere zus van betrokkene (...)

vroeg op 28.06.2016 asiel in België en haar vingerafdrukkenonderzoek toonde tevens ook aan dat ze in het bezit was gesteld van een visum in Italiaanse vertegenwoordiging. Bijgevolg werd er voor de zus van betrokkene ook een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties.

Op 12.07.2016 er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht werd aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 16.09.2016 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzweigend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

De betrokkene niet in bezit is van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Overwegende het feit dat de betrokkene ondanks het feit dat hij in het bezit was gesteld van een visum voor Italië besloot om door te reizen naar België en daar asiel te vragen, in combinatie met het feit dat hij een persoonlijke voorkeur uitte voor de behandeling van zijn asielaanvraag in België op basis van het feit dat zijn zussen reeds in België verblijven; moet worden besloten dat de betrokkene zich poogt te onttrekken aan de Lidstaat, die volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag en dat het weinig waarschijnlijk is dat de betrokkene gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en zich uit eigen beweging zal aanbieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.

Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen;

Wordt besloten de betrokkene vast te houden te
REPATRIËRINGSCENTRUM 127BIS
Tervuursesteenweg 300
1820 STEENOKKERZEEL
(...)"

1.3. Op 5 december 2016 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Rome.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De tweede bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Waar de verzoeker zich met zijn beroep richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3.2. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoeker dat de verzoeker inmiddels werd overgedragen aan Italië.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Te dezen blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de verzoeker inderdaad op 5 december 2016 zonder verzet is vertrokken naar Rome (Italië). Nu uit de terugleiding van de verzoeker volgt dat de bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker nog tot voordeel kan strekken.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf (hierna: de bestreden beslissing)

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(...)” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de

fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient de verwerende partij de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verzochte lidstaat voor overname Italië is, waar de overbevolking van de meest opvang centra's een onbetwistbare feit is waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het moment van de bestreden beslissing.

In casu, mag Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van de kandidaten vluchtelingen en hun opvang. Deze tekortkomingen worden bevestigd door verschillende objectieve informatiebronnen;

Er rust op de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Verzoeker meent dat verwerende partij de situatie in Italië van een "Dublin returnee" in wezen beter had moeten onderzoeken en van de Italiaanse instanties de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten.

Verzoeker verwijst naar de niet automatisch verlengde initiatieven m.b.t. de opvangstructuren als een gegeven dat wijst op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De vaststelling van verwerende partij in de bestreden beslissing dat er met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit in het leven werd geroepen die specifiek gericht is naar zgn. Dublin-terugkeerders, verandert hieraan niets. De verwerende partij betwist het tijdelijke karakter van deze projecten immers niet. Aangezien de opvangcentra geen langdurige (dit is: voor de duur van de asielprocedure) opvang voorzien, is de vraag waar en hoe de asielzoekers opvang kunnen genieten eens ze deze structuren voor Dublin-terugkeerders moeten verlaten.

Er is geen sprake meer van het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend.

Het risico van een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM moet in concreto onderzocht worden door de verwerende partij. Verzoeker is een kandidaat-vluchteling is en daardoor alleen al heeft hij onbetwistbaar een uiterst kwetsbare profiel

Omwille van de tekortkomingen van Italië inzake de opvang en onthaalvoorzieningen, loopt verzoeker een reële risico loopt om in een overbevolkte opvangcentrum geplaatst te worden, meer zelfs mogelijk is er voor verzoeker zelfs geen plaats in een opvang centrum, wegens de overbevolking in de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Italië. Verzoeker loopt het risico loopt op straat te belanden (

Er is voor verzoeker een groot risico dat hij geen opvang krijgt en dus dakloos wordt, of dat hij niet opgevangen wordt in omstandigheden die overeenkomen met de vereisten van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker benadrukt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname en meent dat de verwerende partij omwille van de tekorten en tekortkomingen in de opvang, individuele waarborgen had moet krijgen van de Italiaanse autoriteiten. Bovendien geldt voor Italië dat men daar geconfronteerd wordt met een grote instroom van asielzoekers.

De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat de opvangvoorzieningen die specifiek gericht zijn op Dublin-terugkeerders tijdelijk zijn, in de zin dat elk jaar een nieuwe aanvraag voor ondersteuning moet worden ingediend bij het Europees Fonds voor Vluchtelingen, en dus niet automatisch worden verlengd.

De opvangvoorzieningen die specifiek gericht zijn op Dublin-terugkeerders werden beëindigd eind juni 2015. Of de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders ondertussen daadwerkelijk opnieuw werden gefinancierd na de stopzetting ervan eind juni 2015, wordt in de bestreden beslissing niet vermeld en blijkt ook niet uit het aangehaalde AIDA-rapport.

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing staat te lezen, blijkt aldus niet dat verzoeker heden zal worden opgevangen in een opvangvoorziening die specifiek is gericht op Dublin-terugkeerders.

Uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing blijkt evenwel niet uitdrukkelijk dat de specifieke groep van Dublin-terugkeerders eveneens toegang heeft tot de vermelde andere opvangstructuren, nu de specifieke opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders eind juni 2015 werden stopgezet. De verwerende partij bespreekt de gevolgen van de aanhoudende instroom van immigranten in Italië op de andere opvangstructuren, maar geeft niet aan dat deze opvangstructuren ook openstaan voor de specifieke groep van Dublin-terugkeerders waartoe verzoeker behoort.

Wat de specifieke huidige opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van de stopzetting van de specifieke opvanginitiatieven eind juni 2015 en de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Huidig geval is geen kwestie van forum shopping waarbij verzoeker de lidstaat waar hij zijn asielaanvraag indient zou kiezen, maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die om een internationale bescherming verzoekt. Verzoeker betwist dat Italië bevoegd is om daar zijn asielaanvraag in te dienen vermits de opvangvoorzieningen en de asielprocedure in Italië een schending vormen van de EVRM en de Europese vereisten en voorwaarden m.b.t. de asielprocedure in de lidstaten.

Bovendien, verwerende partij erkent de tekortkomingen in Italië uitdrukkelijk; de kritische kanttekeningen bij bepaalde aspecten van opvang en asielprocedure in Italië worden niet betwist en er wordt toegegeven dat de Italiaanse instanties het nodige zouden ondernemen – quod non – om deze tekortkomingen te overwinnen. Het loutere feit dat een lidstaat maatregelen neemt om de tekortkomingen proberen te overwinnen en zich niet onverschillig opstelt tegenover de vele kanttekeningen, kan in geen geval een aanwijzing zijn dat verzoeker niet blootgesteld kan en zal worden aan vernederende en onmenselijke behandelingen in geval van een overdracht naar die lidstaat, in casu Italië.

De verwerende partij kan niet zo maar uit de losse pols gaan beweren, zonder enige nauwkeurig onderzoek van de situatie van de vluchtelingen in Italië, en zonder enige waarborg van Italië m.b.t de

opvang, het onthaal en de asielprocedure van verzoeker eenmaal hij in Italië zou zijn, dat “De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij p materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen;” (blz.4 bestreden beslissing)

De verwerende partij had tenminste individuele waarborgen moeten verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten; ze heeft deze niet eens gevraagd;

Immers moet worden aangestipt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname.

Een nauwgezet onderzoek is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing erkent dat er kritische kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen.

In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust op de verwerende partij de plicht bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).

O.a. uit het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het EHRM (door verwerende partij gekend en aangehaald) blijkt, gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, dat het onderzoek in asioldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren. Dit vereist in hoofde van de verwerende partij minstens een volledig en nauwgezet onderzoek gesteund is op actuele informatie.

De schending van artikel 3 EVRM moet worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de EU Opvangrichtlijn.

De niet-automatische verlenging van de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders in casu heeft geleid tot de stopzetting ervan eind juni 2015. De verwerende partij reikt geen elementen aan die toelaten te besluiten dat deze opvanginitiatieven inmiddels weer werden gefinancierd en opgestart. Met het betoog dat andere opvangstructuren werden uitgebreid, toont verwerende partij evenmin aan dat deze andere opvangstructuren werden opengesteld voor de specifieke groep van Dublin-terugkeerders.

De verwerende partij had de situatie in Italië van een “Dublin returnee” moeten onderzoeken daar de niet-automatische verlenging van opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders een gegeven is dat wijst op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Met betrekking tot de niet-automatische verlenging van specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders blijkt de verwerende partij slechts een gedeeltelijke, in haar kraam passende aanhaling te doen van het AIDA-rapport. Dit duidt op een gebrek aan een nauwkeurig en volledig onderzoek van het geval van verzoeker. Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders, stopgezet eind juni 2015, inmiddels weer werden gefinancierd en opgestart noch blijkt dat verzoeker als Dublin-terugkeerder toegang heeft tot de andere opvangstructuren in Italië. In casu kan er dan ook niet zonder meer van worden uitgegaan dat verzoeker als Dublin-terugkeerder de nodige opvang zal krijgen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaats gehad naar de actuele opvangsituatie van de Dublin-terugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van een artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing zelf worden de gegevens opgesomd “die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, nl.:

- Niet automatische verlengde initiatieven m.b.t. de opvangstructuren,*
- Het tekort aan opvangstructuren,*
- De aanhoudende instroom van vluchtelingen en immigranten in Italië,*
- De vele kritische kanttekeningen tegenover verschillende aspecten van de asielprocedure in Italië,*
- De tekortkomingen van de opvang- en onthaalvoorzieningen.*

Wegens de niet betwiste tekortkomingen in de asielprocedure en in de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië en het gebrek aan enig daadwerkelijke waarborg van de Italiaanse instanties hieromtrent, kan verwerende partij niet besluiten dat verzoeker de internationale bescherming zal kunnen ontvangen door de Italiaanse autoriteiten.

De verwerende partij schendt haar uitdrukkelijke motiveringsplicht. De bestreden beslissing is strijdig met de algemeen bekende situatie van de asielzoekers in Italië en met de informatie waarnaar de verwerende partij verwijst, o.a. het AIDA rapport van december 2015. De bestreden beslissing vindt geen steun, noch in het administratief dossier, noch in de vele beschikbare informatie, noch in de rechtspraak van de Raad en van de EHRM. Verzoeker is niet in staat te begrijpen, zowel in feiten als in rechten, waarom de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen. De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht van de verwerende partij, zoals bepaalt in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandeling.

Ook de verwijzing naar briefwisseling van de raadsman van verzoeker is niet diendend, omdat deze briefwisseling er enkel en alleen op gericht was inzage en mededeling te krijgen van het administratief dossier en helemaal geen betrekking had op het aanbrengen van bezwaren tegen een zogeheten overdracht naar Italië; intentie die trouwens totaal onbekend en ongekend was door verzoeker en diens raadsman.

Verzoeker kan ten overvloede verwijzen naar een beslissing van nr. 169 039 van 3 juni 2016 in de zaak RvV X / VIII

“Uit wat hierboven wordt besproken, kan worden besloten dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaats gehad naar de actuele opvangsituatie van de Dublin-terugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van een artikel 3 van het EVRM.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM;*
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- Artikel 3 en 17 van de Verordening 604/2013;*
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- Het vertrouwensbeginsel;*
- Het redelijkheidsbeginsel;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schendingen van artikelen 6 en 13 EVRM en de artikelen 3 en 17 van de Verordening 604/2013.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verweerder laat nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er vooreerst op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "(...)". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

Verweerder laat gelden dat uit de in casu bestreden beslissing blijkt dat gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië.

De bestreden beslissing verwijst daarbij naar volgende rapporten:

- AIDA-rapport up-to-date tot december 2015;
- Amnesty International rapport dd. 2016;
- SFH rapport dd. augustus 2016;
- ANCI-rapport dd. oktober 2016;
- Rapport van de Raad van Europa dd. 09.06.2014;
- AIDA-rapport dd. 09.09.2014;
- ECRE Weekly Bulletin dd. 01.10.2015;

Ook werd rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland (beslissing)).

Voorts wijst verweerder erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast in de bestreden beslissing uitvoerig besproken arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr.53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr.73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak

A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Verweerder benadrukt dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Met haar betoog, waarbij zij wijst op beweerde tekortkomingen in de asiel- en opvangprocedure, toont verzoekster niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.

De verzoekende partij laat evenwel na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijnen hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Italië doch zij weerlegt hiermee de terechte motieven van de bestreden beslissing geenszins.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Italië.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd: "Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?"

Verweerder merkt op dat verzoekende partij in antwoord op bovenstaande vraag zich beperkt tot: "Ik ken de taal in Italië niet. Bovendien verblijven mijn 2 zussen hier. Ten opzichte van Italië heb ik geen bezwaar, maar ik verkies België."

Voormelde uitspraken van verzoekende partij wijzen geenszins op een risico op omstandigheden zoals voorzien door artikel 3 EVRM. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging is terecht van oordeel dat "De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013."

In casu kunnen de beweringen van verzoekende partij die zij heeft gedaan tijdens het interview alsdus niet weerhouden worden.

Verzoekende partij houdt voor een dat ze een reëel risico loopt om in een overbevolkt opvangcentrum geplaatst te worden, of zelfs helemaal niet opgevangen zou worden wegens de overbevolking in de meeste opvangcentra en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Italië.

Uit de motivering van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging bij het onderzoek naar de situatie in Italië niet blind is gebleven voor de tekortkomingen waarmee de asiel- en opvangprocedures in Italië worden geconfronteerd.

Er worden door de Italiaanse overheid terdege tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft in de bestreden beslissing melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. Er wordt evenwel geoordeeld dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoekende partij na haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Daarbij moet nog worden benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op tal van rapporten steunt, waaronder ook (zeer) recente rapporten, die de actuele situatie (grote instroom) voldoende in rekening brengen, maar waaruit niet blijkt dat er sprake is van structurele tekortkomingen.

Uit publicaties van het ECRE Weekly Bulletin dd. 30 april 2015 blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven. Tegen begin 2016 zal het in het leven geroepen SPRAR opvangnetwerk 32.000 personen kunnen herbergen.

Indien die vol zitten, dan worden de mensen naar het vasteland getransfereerd waar zij in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Verzoekende partij houdt verder voor dat de niet-automatische verlenging van de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders in casu heeft geleid tot de stopzetting ervan eind juni 2015. Verzoekende partij meent dat niet wordt aangetoond dat de reguliere opvangcentra worden opengesteld voor Dublin-terugkeerders.

De bestreden beslissing motiveert dienomtrent:

“Daarnaast werd er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van grote luchthavens bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van “Dublin-Verordening” overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat “Dublin-terugkeerders” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.”

De Raad wees er overigens in haar zeer recent arrest van 6 juni 2016 (nr. 169.160) nog op dat, waar werd aangevoerd dat de bedoelde centra in Italië niet meer operationeel zijn en dat niet automatisch kan worden aangenomen dat de projecten in de toekomst nog zullen worden verlengd, eraan voorbij wordt gegaan dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het AIDA-rapport meldt dat “Dublin returnees” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

“Verzoeker lijkt er aan voorbij (...) te gaan dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het AIDA-rapport meldt dat “Dublin returnees” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Het argument dat er dus maar 443 plaatsen beschikbaar zouden zijn voor deze Dublinterugkeerders in de opvangcentra die specifiek bedoeld waren voor hen is derhalve niet relevant, zo evenmin het argument dat deze specifieke centra niet langer operationeel zijn en er niet mag worden van uitgegaan dat deze projecten niet verder worden verlengd. Het argument verder, dat het niet duidelijk is wat er met verzoeker zal gebeuren nadat zijn juridische situatie is uitgeklaard, zonder meer, houdt geen indicatie in van een schending op grond van artikel 3 van het EVRM. Een verwijzing naar een verslag van het UNHCR over de “arrivals bij sea” in Greece kan uiteraard niet nuttig worden aangevoerd om te argumenteren dat überhaupt niet genoeg opvangplaatsen zouden zijn in Italië.

Verder wordt gesteld, betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door aanhoudende instroom van immigranten in Italië, dat de Raad van Europa ook geopteerd heeft voor een herverdeling maar dat er midden december nog maar 144 mensen naar andere lidstaten waren overgebracht.

Naast de hervestiging waarnaar verzoeker bewijst blijkt uit de bestreden beslissing dat er sprake is van een beleid dat op verschillende sporen loopt: immers blijkt ook dat de opvangcapaciteit systematisch wordt uitgebreid en dat uit de door de verwerende partij gehanteerde bronnen is gebleken dat de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en SPSA) tegen eind van 2016 zal zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. “Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015 hierna “Italian Roadmap”, pagina 3) en het SPRARnetwerk tegen begin 2016 32.000

personen zal kunnen herbergen (Italian Roadmap”, pagina 6) en dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had.

(...)

In casu leert de lezing van de bestreden beslissing en het AIDA rapport dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fase in opvang in Italië (p. 60 e.v.).

Er lijkt vooreerst een onderscheid gemaakt te moeten worden tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Deze tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra. In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij erop dat er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide “circuits”. Verzoeker zal, met andere woorden, niet terecht komen in een zgn. CAS. De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar het SPRAR-netwerk. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in deze eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doervloeien naar de tweedelijnsopvang, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Op grond van deze vaststelling toont verzoeker, een alleenstaande man die verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben, niet aan dat de korte periode die hij zou moeten doorbrengen in een CARA-voorziening alvorens hij zou doorstromen naar SPRAR-voorziening, gelijk zou staan met een behandeling die van een dermate hardheid is dat ze strijdt met artikel 3 EVRM.

De citaten uit de rapporten waarnaar verzoeker verwijst doen daar niet anders over denken, temeer nu ze fragmentarisch als ze zijn, weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte brengen, maar de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM ondermijnen. (...)

Verzoeker kan voorts niet zonder meer naar het arrest Tarakhel verwijzen om aannemelijk te maken dat zijn casu individuele garanties hadden moeten worden gevraagd aan de Italiaanse asielinstanties. Immers toont hij niet aan dat hij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (...)

Waar verzoeker nog verwijst naar verscheidene ‘recente’ arresten van de Raad dient niet alleen te worden benadrukt dat zij, gelet op de continentale rechtstraditie, geen precedentenwaarde hebben, doch ook dat hij niet aantoot zich dezelfde specifieke situatie te bevinden als die welke ten grondslag lag aan die aangehaalde arresten.

Verzoeker betoogt nog dat de toegang tot de asielprocedure in Italië problematisch kan zijn. (...) Verzoeker toont echter niet aan dat hij geen beroep zal kunnen doen op de hulp van de betrokken NGO's, en al evenmin dat hij niet desgevallend zelf financieel zou kunnen instaan voor de aanschaf van een treinticket.

(...)

Ook op deze gronden is een schending van artikel 3 van het EVRM, of van de materiële motiveringsplicht, prima facie niet aangetoond.”

Ook in de arresten van 15 juni 2016, nr. 169.904 en 16 juni 2016, nr. 170.024 oordeelde de Raad op eenzelfde wijze.

Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd bovendien geheel terecht vastgesteld dat uit de voorhanden zijnde bronnen blijkt dat verzoekende partij, als Dublin terugkeerder, toegang zal hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Uit het AIDA-rapport up-to-date tot december 2015 blijkt immers dat personen, die op grond van de bepalingen van de Dublin-verordening aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing.

Verweerder laat nog gelden dat uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van de verzoekende partij en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. Verweerder benadrukt dat in de zaak Tarakhel het EHRM stelde dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland, par. 114). De grondige analyse die de gemachtigde uitvoert, toont immers aan dat er problemen van organisatorische aard zijn. Er kunnen echter geen systeemfouten vastgesteld worden, ook niet aan de hand van de rapporten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt.

Verwerende partij benadrukt ter zake nog dat uit een lezing van de informatie opgenomen in de door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aangehaalde rapporten niet blijkt dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom van immigranten in Italië, noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde van de Staatssecretaris voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker zou kunnen behoren tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 118).

Verzoekende partij toont niet aan dat zij zou kunnen behoren tot een kwetsbare groep.

De verweerder herhaalt dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Italië. De verweerder ziet dan ook niet in hoe dergelijke algemene rapporten, die verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Italië. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Italië dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich duidelijk bewust is van de problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaalen opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije. De motieven van de bestreden beslissing berusten mede op het rapport van het UNHCR van april 2014. (...) dat het systeem nog een aantal mankementen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van Dublin transfers, waartoe ze in januari had opgeroepen, nog langer kunnen rechtvaardigen. (...) Uit dit rapport blijkt dat er inderdaad nog problemen zijn maar dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn om nog verder de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen.” (R.v.V. nr. 140.930 dd. 22.06.2015)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 6 en 13 van het EVRM en de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 22.7. van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt nu vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat hij op 11 mei 2016 een visumaanvraag indiende bij de Italiaanse vertegenwoordiging te Abidjan en dit visum hem op 16 mei 2016 werd afgeleverd voor een duur van 28 dagen en aangezien de Italiaanse autoriteiten het aan hen gerichte overnameverzoek stilzwijgend hebben aanvaard en de verzoeker tevens niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door de verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen, op de mogelijkheid voor de verzoeker om na overdracht in Italië een asielaanvraag in te dienen, op de opvangmogelijkheden in Italië en op de specifieke situatie van de verzoeker als in 1980 geboren alleenstaande man die verklaarde twee zussen in België te hebben, een operatie te hebben ondergaan wegens appendicitis en rugklachten te kennen ten gevolge van een hernia.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de

Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden

onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooraf dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoeker zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14 en, *mutatis mutandis*, 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM 21 januari 2011 M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (zie: *mutatis mutandis*, EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42, EHRM 28 juni 2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië §§ 70-71).

Bovendien moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Italië.

Bijgevolg dient er in eerste instantie te worden nagegaan of de verzoeker, via verwijzingen naar algemene rapporten en persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen wijst de verzoeker erop dat de situatie van een Dublin-terugkeerder beter diende te worden onderzocht en dat er van de Italiaanse autoriteiten waarborgen dienden te worden bekomen dat de opvangvoorzieningen en de toegang tot de asielprocedure in Italië in overeenstemming zijn met de Europese vereisten. De verzoeker laat evenwel na te verduidelijken waarom hij meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte het volgende zou hebben overwogen:

“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1980 geboren alleenstaande man. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

En

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken

op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014, UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

De verzoeker laat gelden dat de opvangvoorzieningen die specifiek gericht zijn op Dublin-terugkeerders werden beëindigd en dat uit de bestreden beslissing en het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015) (hierna: AIDA-rapport) niet blijkt of zij inmiddels opnieuw gefinancierd werden. Tevens merkt de verzoeker op dat in de bestreden beslissing de gevolgen van de aanhoudende instroom van immigranten op de opvangstructuren wordt besproken, maar niet wordt aangegeven of deze opvangstructuren ook openstaan voor de specifieke groep van de Dublin-terugkeerders. Voorts laat de verzoeker gelden dat waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de andere opvangstructuren werden uitgebreid, dit nog niet aantoonde dat deze opvangstructuren ook openstaan voor Dublin-terugkeerders. Evenwel gaat de verzoeker eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt toegelicht dat "er de voorbije jaren (...) met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit (werd) opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake". Aldus wordt in de bestreden beslissing wel degelijk aangegeven dat de opvangstructuren ook openstaan voor de specifieke groep van de Dublin-terugkeerders.

De verzoeker stipt aan dat hij dreigt terecht te komen in een overvol opvangcentrum, waar er mogelijks geen plaats is voor hem, en dat hij een groot risico loopt geen opvang te krijgen en dakloos te worden. Vooreerst dient hierbij te worden vastgesteld dat de verzoeker hierbij niet verwijst naar artikelen of internationale rapporten. In de bestreden beslissing wordt als volgt overwogen:

“Daarnaast werd er de voorbije jaren (...) met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit (werd) opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA,

09.09.2014, UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

De verzoeker kan er zich in het licht van de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet mee tevreden stellen louter op algemene wijze te stellen dat hij geen opvang zal kunnen krijgen bij een overdracht naar Italië. Hij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat het besluit van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat hij door een overdracht aan Italië geen reëel risico loopt op een blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten, dan wel kennelijk onredelijk is. Louter ten overvloede wordt opgemerkt dat de raadsman van de verzoeker ter terechtzitting stelde dat de verzoeker inmiddels naar Italië is vertrokken, doch geen gewag maakte van concrete problemen die de verzoeker inzake de opvangvoorzieningen in Italië zou hebben ondervonden.

De verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de tekortkomingen in Italië uitdrukkelijk erkent, doch hij meent dat het loutere feit dat een lidstaat maatregelen neemt om de tekortkomingen te proberen overwinnen en zich niet onverschillig opstelt tegenover de vele kanttekeningen, in geen geval een aanwijzing kan zijn dat hij niet blootgesteld kan en zal worden aan vernederende en onmenselijke behandelingen in geval van een overdracht naar die lidstaat. Met een dergelijk vaag en algemeen betoog doet de verzoeker in wezen niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem onderzochte bronnen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven in de bestreden beslissing daaromtrent, met name dat deze bronnen een genuanceerd beeld geven en "*geen aanleiding (geven) te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest*", aan te tonen.

Voorts laat de verzoeker nog gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet uit de losse pols kan gaan beweren dat hij "*op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen*". Vooreerst wordt erop gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, de gemachtigde niet "*uit de losse pols*" beweert dat hij geen specifieke noden heeft die wijzen op een uitgesproken kwetsbaarheid, doch overweegt dat de verzoeker omtrent zijn verklaringen dat hij een operatie heeft ondergaan wegens appendicitis en dat hij rugklachten heeft ten gevolge van een hernia "*in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest*". Het komt de verzoeker toe om, als hij elementen inroept die erop wijzen dat hij zich omwille van gezondheidsproblemen in een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid bevindt, hiervan een (begin van) bewijs aan te brengen. Bij gebrek aan dergelijke bewijzen kan het de gemachtigde niet worden verweten dat hij in de bestreden beslissing overweegt dat de verzoeker "*niet aannemelijk (maakte) dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen*".

De verzoeker werpt nog op dat de bestreden beslissing in strijd is met de algemeen bekende situatie van asielzoekers in Italië en de informatie waarnaar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verwijst, waaronder het AIDA-rapport, doch hij laat na te concretiseren wat die algemeen bekende situatie van asielzoekers in Italië dan wel is en op welke vlakken de motieven van de bestreden beslissing hiermee in strijd zouden zijn. Hij duidt evenmin *in concreto* aan welke specifieke informatie (uit het AIDA-rapport) strijdig zou zijn met de motieven van de bestreden beslissing. Ook waar de verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing geen steun vindt in de rechtspraak van de Raad of in het administratief dossier laat hij na dit betoog te concretiseren. Waar de verzoeker tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 169 039 van 3 juni 2016 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS

21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Een dergelijk vaag en algemeen betoog kan geenszins leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Waar de verzoeker nog laat gelden dat de bestreden beslissing geen steun vindt in de rechtspraak van het EHRM, laat hij na te verduidelijken waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op goede gronden kon besluiten dat *“het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)”*. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland) en dat dit standpunt ook zeer recent nog opnieuw werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoeker als Dublin-terugkeerder bij zijn verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Het betoog van de verzoeker bevat geen elementen die erop wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

4.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer

het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

5.1. De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5.2. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing en tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN